

1. OVERVAL OP EEN POSTKOETS

Zijn opvallend blauwe ogen vernauwen zich terwijl zijn rechterhand naar de Winchester naast hem tast. Tegelijkertijd draait hij zijn hoofd opzij en knipt een keer met zijn linkervingers.

Achter hem, op het kleine rode rotsplateau, neemt een achteroverliggende man zijn sombrero van zijn gezicht weg. Vlak bij hem duwt een andere man, die tegen een rots zit, met een duim zijn eveneens breedgerande hoofddeksel naar achteren en kijkt in de richting van degene die hen waarschuwt. Traag grijpt ook hij naar het geweer dat naast hem ligt.

De liggende persoon komt kreunend overeind en wrijft in zijn ogen.

De man met de blauwe ogen wijst in de verte.

De zon brandt op hun lichamen, maar ook op het droge kale landschap. In de verte is een stofwolk in de trillende lucht waar te nemen.

Het drietal op het plateau komt in de benen en staart nog een tijdje in de aangewezen richting, waar ondanks het bibberend beeld langzaam een stipje in de stofwolk zichtbaar wordt.

De man met de blauwe ogen, die kennelijk de leider is, wenkt en loopt voor de anderen het plateau af. Hij werpt nog snel een blik over zijn schouder. Wat verder naar beneden staan op de helling, in de schaduw van een paar immense rotsblokken, drie paarden geduldig te wachten.

De drie mannen bestijgen hun dieren, rijden de helling af en

galopperen daarna nog een kleine mijl door de vallei. Vlak bij een droge bedding, waar in de winterperiode nog wat water door stroomt, stijgen ze af en laten hun paard achter tussen wat begroeiing. Ze trekken hun halsdoeken voor hun gezicht en laten alleen hun ogen vrij.

Achter elkaar begeven ze zich tot vlak bij de plaats waar reizigers gewoonlijk de droge bedding oversteken. Het is een van de vele ongemakkelijke hindernissen in de *Old Spanish Trail*. De handelsroute is al vele eeuwen oud en verbindt de belangrijkste stad van New Mexico district, Santa Fe, met het bijna 700 mijl verderop aan de westkust gelegen California.

De drie stellen zich op achter een van de grote brokken rots die ooit in de vallei zijn terechtgekomen.

Jim Henderson laat zijn paarden vaart minderen. De bewaker naast hem op de bok kijkt hem van opzij verwonderd aan. Hij is een nieuwe en heeft deze route niet eerder gereden, weet Jim.

'Ik houd rekening met de passagiers', verduidelijkt hij en knikt naar voren. De postkoets nadert traag een droge bedding.

In de koets zitten vijf mensen voor wiens comfort de koetsier verantwoordelijk is. Met name voor de twee dames in het gezelschap wil hij zich graag hoffelijk gedragen. Een jongere en een wat oudere. De koetsier is niet vreemd van sympathie voor vrouwen onder zijn passagiers. Met name deze keer doet hij buitensporig zijn best voor de mooie jongedame, om haar reis zo aangenaam mogelijk te maken.

Tegenover de twee dames zit een statige mijnbouwingenieur, geflankeerd door twee andere mannen. Rechts een jongere compagnon van de ingenieur en links een stille wat onverzorgde man. Wat heet stil ... Tijdens de reis zit hij steeds te dutten, tot grote ergernis van de oude statige heer die het schommelende en

slapende hoofd steeds tegen zijn schouder voelt stoten. Hij is al wat verschoven met als gevolg dat de jonge ingenieur behoorlijk in zijn bewegingsvrijheid is beperkt. Maar het mag niet baten. Het hoofd slingert nog verder opzij tot vermaak van de dames tegenover hen, die het schouwspel aanzien.

Bij het afremmen van de koets ontwaakt de slaper en gaat recht-op zitten. Hij rekt zich ongegeneerd uit, wrijft in zijn ogen en gaapt hartgrondig. Dan kijkt hij wat lodderig uit het raam en haalt zijn schouders een keer op.

Stapvoets nadert de koets de kurkdroge bedding en rijdt er even later wat wiebelend doorheen. De man rechts naast de ingenieur neemt de verformfaaide hoed van zijn hoofd en krabbelt door zijn donkere, wilde haardos. Hij loert nog eens naar buiten, maar zakt dan weer onderuit.

Als de koets de bedding is gepasseerd, remt het voertuig echter nog verder af in plaats dat de vaart er weer in komt.

Op de bok trekt de koetsier aan de teugels als hij ineens gemaskeerde mannen voor zich ziet. Er klinkt een schot.

In de koets brengen de dames gelijktijdig een hand naar de mond. Het ingenieursduo kijkt elkaar eerst verbaasd en vervolgens bezorgd aan om dan links en rechts naar buiten te kijken in de hoop iets te kunnen ontdekken. De postkoets komt nu helemaal tot stilstand.

Buiten klinkt een bevelende stem. 'Gooi je wapens op de grond!'

De jongste ingenieur ziet twee wapens naast de koets op de grond ploffen.

'Dat is niet goed!' fluistert hij.

De dames kijken met grote, verschrikte ogen in het rond. De oude heer lijkt ineens onverstoorbaar en de man naast hem gaat weer wat rechterop zitten, friemelt wat met zijn handen aan zijn jas en mompelt iets onverstaanbaars.

Er verschijnen twee gemaskerde mannen aan weerszijden van de koets.

‘Uitstappen!’ brult een van hen terwijl hij de deur opentrekt. Als de passagiers met hun handen omhoog naast de koets staan, ontdekken ze nog een derde gemaskerde persoon die recht voor de koets staat en zijn geweer op de bok gericht houdt.

Een van de mannen, die bij de passagiers staat, haalt een zak tevoorschijn. De andere houdt op enige afstand de passagiers onder schot

‘Alle sieraden in deze zak!’ klinkt het met een accent. De overvaller overhandigt deze als eerste aan de oudste dame. Die neemt de zak bevend aan en twijfelt.

‘Opschieten!’ snauwt de man.

Voorzichtig doet ze een glimmende armband af en laat die in de zak verdwijnen.

‘Vooruit! Ook ringen en oorbellen!’ grauwt de man met stemverheffing.

Twee ringen en twee oorbellen verdwijnen eveneens in de zak.

‘Geld!’ brult de man.

De oudere dame schudt zenuwachtig haar hoofd. ‘Heb ik niet’, zegt ze met bibberende stem.

‘Niemand gaat zonder geld op reis! Ik heb niet lang de tijd!’

‘In m’n koffer’, wijst de vrouw naar de postkoets.

‘De overvaller die zich tot nu toe wat op afstand heeft gehouden, loopt naar de postkoets en klimt er behendig bovenop. Op het dak liggen enkele koffers en een kist. Ze worden een voor een naar beneden gegooid.

‘Zak doorgeven!’ beveelt de overvaller die bij de passagiers staat.

De jongedame kijkt schuw een keer naar de overvaller achter haar op de koets en pakt dan de zak aan. Vervolgens laat ze snel een armband en een ring in de zak glijden en geeft de zak door.

De gemaskerde man, die in haar buurt staat, doet dreigend nog een stap dichterbij en trekt met een snelle beweging het haar van de jonge vrouw naar achteren. Hij mompelt iets binnensmonds. Ze draagt geen oorbellen.

De oudste van de twee ingenieurs heeft zijn horloge met de gouden ketting al losgemaakt en laat het klokje in de zak vallen, waarna hij deze in de handen van de jongere overdraagt.

‘Geld!’ snauwt de overvaller en doet een stap naar voren om de jas van de oudere heer open te trekken. Uit zijn binnenzak grist hij een portefeuille en deponeert die in de zak. De oudere man kijkt hem vernietigend aan. De overvaller keurt hem verder geen blik waardig.

Intussen heeft de andere de koffers die door de val niet zijn opengesprongen, opengemaakt en er een aantal waardevolle voorwerpen uit gegrepen. Snel frommelt hij de inhoud terug in de koffers en slingert ze een voor een weer boven op de koets, behalve de ongeopende kist. Er zit een dik slot op. Op het deksel staat in strakke letters US MAIL.

De buit uit de koffers verdwijnt ook in de zak. De kist met het slot zet hij naast zich op de grond. Als laatste is de onverzorgde man aan de beurt. Die maakt een gebaar dat hij niets aan kostbaarheden bezit.

De overvaller die de koffers heeft doorzocht, loopt op hem toe en fouilleert hem. Hij haalt een klein blikken doosje uit zijn zak en opent dat. Er blijken slechts twee foto’s in te zitten. De overvaller kijkt er even naar en richt zijn blik naar de eigenaar van het doosje, die het doosje uit de handen van overvaller grist en het vervolgens weer kalm in zijn binnenzak stopt zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken. De overvaller kijkt de laatste man strak aan, keert dan zijn blik af en laat deze nog even over de rest van de passagiers gaan. Als laatste blijven zijn ogen op de jonge vrouw rusten. Ze ziet een paar topaasblauwe ogen. Er

gaat een schok door haar heen en een rilling loopt over haar rug.

De kerel draait zich om. 'Instappen!' gebiedt hij.

De passagiers schuifelen terug naar de koets en klimmen een voor een in het rijtuig. De overvaller slaat de deur achter de laatste dicht, loopt naar de bok en richt zijn wapen.

'Rijden!!' brult hij.

De man die al die tijd voor de koets heeft gestaan en de koetsier en bewaker onder schot heeft gehouden, doet een paar stappen opzij. De koetsier slaat de teugels een keer op de ruggen van de paarden en roept: 'Hee, hee!'

De paarden zetten zich schrap en de koets komt in beweging. Het rijtuig verdwijnt in een stofwolk terwijl de drie overvallers het nakijken. Dan grijpen twee van hen de zware kist met het slot tussen zich in, terwijl de derde de wapens die van de bok op de grond zijn gegooid, oppakt. Gedrieën lopen ze naar de plek waar hun paard staat te wachten.